

vendigt at holde denne Mulighed aaben, da de Forklaringer, der er givne paa det tilvejebragte Grundlag, i Virkeligheden vistnok tilfredsstillende, og da jo, vel at mærke, heller ikke nogen Person er bragt i Forlegenhed som Følge af de Resultater, Undersøgelsen har givet. Man behøver altsaa ikke at være bange for noget som helst i Retning af en Forurettelse af en Person.

Det ærede Medlem fandt atter Anledning til at omtale Bladet „Politiken“s Stilling til Ministeriet i denne Sag. Det ærede Medlem vilde, naar han havde gennemlæst hele det Stykke, hvoraf han citerede, have bemærket, at jeg hører til de Mennesker, som mener, at Pressen — være sig Regeringspressen eller anden Presse — har en selvstændig Ret og Pligt til at behandle ethvert forefaldende offentligt Anliggende ud fra sit eget Synspunkt, og jeg ser ikke, at dette i nogen som helst Maade virker forpligtende for Regeringen eller giver Anledning til, at nogen skulde tage Afstand derfra. Jeg maa i denne Forbindelse sige, at jeg turde ikke en Gang tage Afstand fra dette Blads eller noget andet Blads Artikler i saa Henseende, for der er ingen, der kan paastaa, at Pressens inderlige Beskæftigelse med en saadan Sag dog ikke kan have sin meget store Betydning, selv om det paagældende Blad paa enkelte Omraader maatte tage fejl.

Endelig maa jeg have Lov til med et Par Ord atter at omtale Telefonsagen. Det kan ikke nytte, at det ærede Medlem og jeg fortsætter Diskussionen om, hvorvidt Selskabets Forlangende om at faa Taksterne for Provinsabonnementet forhøjet er berettiget. Det Spørgsmaals Løsning kan, tror jeg, heller ikke det ærede Medlem foreløbig give synderlig yderligere Bidrag til; Spørgsmaalet kan først endeligt afgøres, naar til sin Tid dette Selskab f. Eks. ved Koncessions-tidens Udløb maa overdrage Anlægget til Staten. Da vil det vise sig, om de Beregninger, paa Grundlag af hvilke Selskabets Afskrivninger finder Sted, er rigtige. Det staar ikke for mig i Modstrid med den foreløbige Opfattelse, Telegrafdirektoratet har dannet sig af dette Spørgsmaal, at de senere Aars Regnskaber viser et stigende Overskud. Jeg har ikke sagt, at Udgiften til Telefoner stiger pr. Apparat for hver ny Abonnent, der kommer til. Jeg har kun sagt, at Udgiften pr. Abonnent stiger, naar Abonnentantallet med

Mellemrum naar en saadan Størrelse, at Udgifter, der tidligere ikke var fornødne, nu kommer til. Det har jeg altsaa søgt nærmere at paavise, og jeg skal ikke komme ind paa det igen. Men jeg tror at turde sige til det ærede Medlem, at der har været en Tid, da det københavnske Telefonaktieselskab arbejdede med positivt Underskud, et Underskud, som ikke fremgik af Regnskabet, fordi det forelaa i Form af manglende Afskrivning. Denne manglende Afskrivning synes man nu at være i Færd med at indvinde, men det siger sig selv, at om Selskabets Virksomhed til syvende og sidst vil være tilstrækkeligt lønnende til, at de nødvendige Afskrivninger fuldt ud kan afholdes, om der bliver et Plus eller Minus, det kan foreløbig ikke endeligt afgøres, for sligt kan ikke afgøres ved Beregninger; men kun ved Konstatering af en Værdi, der forefindes paa det Tidspunkt, paa hvilket et saadant Anlæg kan afvikles.

Men dette Spørgsmaal kunde jeg i Grunden ganske have ladet ligge. Jeg kunde have holdt mig til, hvad jeg sagde forleden i dette høje Ting — at der forelaa for mig: en Anmodning fra Selskabet om at forhøje Taksterne og en Indstilling fra Abonnentudvalget om at godkende denne Anmodning. Ikke noget som helst andet. Jeg maa sige, at enten vil jeg have et Telefonabonnentudvalg, og saa vil jeg bruge det til at forhandle med Selskabet og stole paa, at den Enighed, som saaledes opnaas, ogsaa er et Udtryk for Abonnenternes Ønske, eller ogsaa vil jeg ikke have noget Abonnentudvalg og selv tage Bestemmelse. Men dette Udvalg har eksisteret før min Tid. Det har været en Kendsgerning, ved hvilken saavel Selskabet som Abonnenterne og Ministeriet har akkviesceret i en lang Aarrække og, jeg tør sige, med Tilfredshed fra Abonnenternes Side. Jeg kunde være blevet staaende ved dette. Jeg tror, at denne Forklaring er god nok. Jeg har ikke andet at gøre end ikke at gribe forstyrrende ind i denne Enighed. Forholdet mellem Abonnenterne og Selskabet er jo da til syvende og sidst et Forretningsforhold, og det kan ingenlunde betragtes som en Udplyndring, at den, der sælger en Vare, faar en rimelig Pris derfor. Men jeg begik en Dumhed til sidst i min Ærgrelse over det ærede Medlem, der jo meget godt vidste, hvordan den Sag forelaa, for saa vidt ogsaa før han tog Ordet her — jeg begik en Dumhed ved at indlade mig paa en Personlighed imod ham, som ikke var fornøden.